Ze verspreiden zich, elk aan hun kant vóór een stel latten, dat is het doel; en eenige heeren met hooge hoeden op loopen naar het midden van het veld. De voetbal wordt gebracht en een van de heeren, die er heelemaal niet op gekleed is, begint er tegen te trappen; maar één keer, dan scheidt hij eruit, vermoedelijk omdat zijn hooge hoed bijna afvalt en zijn beenen zich min of meer in zijn lange jaspanden verstrikken. De anderen, die er meer op gekleed zijn, nemen den bal dan maar over, en nu vlot het. Het is een hupsch en vroolijk gezicht, de krachtige vlugge kerels te zien dooreendraven en -woelen en telkens den bal met hoofd of voet te zien terugstooten.

Eindelijk weten de blauwen hem in het doel van de rooden te werken. Het publiek begroet dit feit met een luid geklap van handen en gestamp van voeten. Het spel wordt hervat, weer een heen- en weergedraaf en -gestoei, doch ditmaal zonder eenig succes voor een der partijen.

Dan wordt er wat verpoosd. De spelers verdwijnen een half uurtje, en het publiek gaat zich een beetje vertreden. Kellners draven met hoogbeladen bladen door de volten, maar kunnen moeilijk voort, en bevreesd voor averij dringen zij doelloos door de menigte verder, al blij als zij tenminste na een tocht alle consumpties nog intact op hun bladen aantreffen. Het muziekkorps speelt er lekkertjes op los, en de menschen bespreken geestdriftig de kansen van de twee elftallen. Een vindt, dat je Hèm van Y. 1 niet weg-gooien moet, en een ander dat je Die-en-Die van Z. 5 al evenmin moet uitvlakken. Nou, maar liet Zooen-Zoo ook maar loopen... Ach wat, die?.. Ja, diè,.. een eerste-klas speler... Koortsig worden die verschillende inzichten uitgesproken, op hoogen toon worden de meest tegenstrijdige meeningen verdedigd. Een hevige geestdrift heeft zich van deze gansche menigte meester gemaakt. Allen zonder uitzondering zijn zeer verhit, en de rijkelijk genuttigde biertjes brengen geen verkoeling, ook de kwasten niet en limonades niet, noch de sinaasappelen, welke men overvloedig verorbert, na de schillen als zoovele doodsgevaren den ouden van dagen voor de voeten te hebben gestrooid.

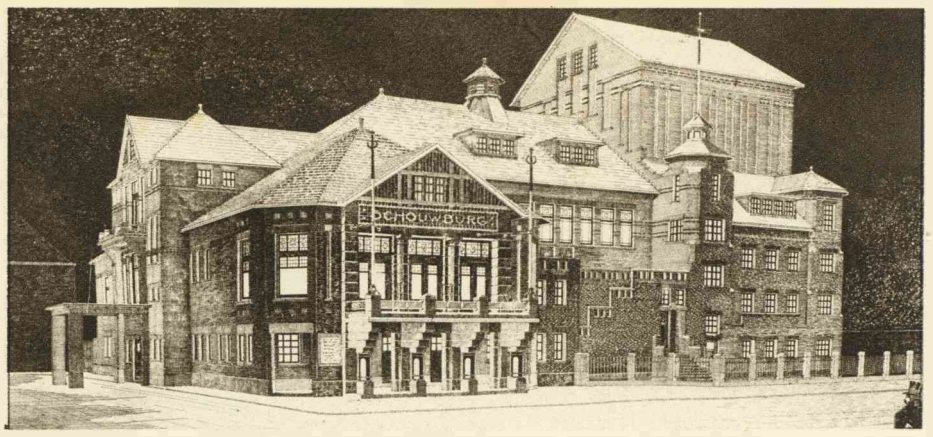
Doch het spel wordt weer hervat. Veel verschil met daareven bespeurt men er niet in. Na een kwartier weten de blauwen zoo waar voor den tweeden keer den bal in het doel van de rooden te werken. De geestdrift van het publiek is nu grenzenloos. De duizenden en duizenden menschen bonken als uitzinnig met hun voeten op de plankenvloeren. Men danst van enthousiasme, de zotste passen worden uitgevoerd en bijna gelijktijdig in nog zottere verstikt. Hoeden, petten, zakdoeken, paraplu's en alles wat de menschen maar te pakken kunnen krijgen, wordt wild door de lucht gezwaaid. Men juicht, men schreeuwt, men balkt van blijdschap, en als even daarna een fluitje klinkt, ten teeken dat de match is afgeloopen, en er aan de overwinning van de blauwen dus geen verwikken of verwegen meer is, dreunt de geestdrift nog luider over het veld. Hoeden, petten, jassen, ja kinderen en eenige dames worden in de lucht gesmeten.

De menschen kunnen niet genoeg van het schouwspel krijgen, beklimmen mekaar als ladders, en glijden van melkanders ruggen af om er onmiddellijk weer op te klauteren.

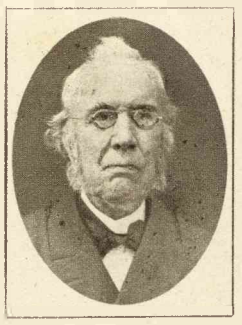
Een epidemische koorts lijkt uitgebroken. Heel die menigte ijlt, delireert. Men herkent naast zich zijn eigen bloedverwanten niet meer; echtgenooten deelen aan elkander oorvijgen uit in het vuur der begeestering, wild-vreemden omarmen en kussen elkaar als kinderen eener zelfde moeder; eeuwenoude familieveeten worden bijgelegd in een spontaan gebaar: minnende echtgenooten worden voor eeuwig van elkander gescheurd, gezinnen worden voor goed uiteengereten, naamlooze vennootschappen ontbonden, vriendschapsbanden tot den dood vastgeknoopt, engagementen gebroken als pijpestelen, bloedige politieke geschillen zijn bijgelegd, conservatieven en vooruitstrevenden rusten aan elkanders borst, de verbroedering der menschen is geboren, tenminste van de menschheid verdeeld in twee kampen, in welke elk op zichzelf een allesvergevende liefde en geluk heerscht: de kampen der blauwen en der rooden...

En ik ben van mijn eerste voetbalmatch thuisgekomen met de zekerheid, dat ons volk ten onrechte voor onverschillig en weinig ontvlambaar gehouden wordt. Het lijkt er niet naar. Wij Hollanders zijn geestdriftig als de besten, wanneer men maar weet hoe men het moet aanleggen. Nooit was men erachter, totdat eindelijk het middel gevonden werd: Een voetbal. En natuurlijk voldoende ruimte, en menschen om hem heen en weer te schoppen.

Hanepoot.

DE NIEUWE SCHOUWBURG TE ALKMAAR.
Het plan van den nieuwen schouwburg te Alkmaar, dat ontworpen en geteekend is door den architect Willem Stok van Rotterdam.

M. VERHAGE.

TH. ROMS-WINCKEL.

J. C. BAUMANN.

Verleden week herdacht de heer M. VERHAGE onder veel blijken van belangstelling den dag waarop hij vóór 50 jaar in dienst trad als ambtenaar van de gemeente. De jubilaris, die thans gemeente-ontvanger van Haarlemmermeer is, vierde 25 October zijn 80sten verjaardag. — De gepensionneerde luitenant-kolonel der artillerie van het Oost-Indische leger TH. ROMS-WINCKEL is in den ouderdom van bijna 83 jaar te 's-Gravenhage overleden. — Tot burgemeester der gemeente Sommelsdijk en Nieuwe Tonge is benoemd de heer J. C. BAUMANN.

Ds. S. OUDKERK.

J. H. O. DOMINICIUS.†

Den 1en November herdenkt Ds. S. OUDKERK, predikant bij de Gereformeerde kerk te Rotterdam (Kralingen) zijn 25-jarig ambtsjubileum. — De heer J. H. O. DOMINICIUS, burgemeester van Kruiningen en voorz. van de Zuidelijke Landbouw Maatschappij is deze week plotseling overleden.

C. v. d. STOK.†

DR. W. KOOMANS.

F. H. v. WICHEN.

Te Leiden is overleden de heer C. v. d. STOK, burgemeester-secretaris van Nieuwpoort Langerak en Groot-Ammers, Dijkgraaf van de Alblasserwaard. — De 98-jarige Nestor der Nederlandsche geneeskundigen Dr. W. KOOMANS te Abcoude, herdacht verleden week het zeldzame voorrecht van een 75-jarig jubileum als geneesheer. — Tot lid der Eerste Kamer is benoemd de heer F. H. van WICHEN.

Hoe schrijvers schrijven.

Verschillende groote schrijvers hebben niet de waarheid ingezien — of ze niet willen inzien — dat slecht geschreven schrift een onaangenamen indruk op den lezer maakt en bovendien weinig interesseert.

Mooi handschrift is dikwijls de eerste stap op den goeden weg voor een schrijver geweest. Toen Edgar Allan Poe b. v. zijn eerste handschrift naar den uitgever bracht, werd deze door het mooie schrift verleid en begon dadelijk te lezen. Het werk beviel hem en hij gaf het uit. Nu had Poe toch wel beroemd geworden, al had hij minder fraai geschreven, doch het blijft een waarheid, dat slecht schrift afstoot. Ook Dumas Père en Merimée schreven zeer fraai schrift. De eerste dankte het aan zijn prachtige hand dat hij zijn eerste baantje kreeg als „surnuméraire dans les bureaux du secrétariat du duc d'Orléans". Verderschrevennog mooi: Racine, La Fontaine, Rousseau, Sand, Alphonse Daudet, Mirabeau, Béranger.

Byron, de beroemde Engelsche dichter, schreef daarentegen zoo slecht, dat hij vaak zijn eigen handschrift niet meer lezen kon. Jules Verne had een bijzonder eigenaardige manier van schrijven. Hij schreef zijn manuscript eerst met potlood en trok het later over met inkt, onderwijl verbeteringen aanbrengend. De dichter Emile Deschamps schreef zóó onleesbaar, dat zijn vrienden hem de brieven, die hij hun zond, kwamen terugbrengen waarop hij dan zijn mededeeling mondeling herhaalde. Paul-Lonis 's Courier maakte voor een klein briefje soms zeventien kladjes, omdat hij zoo moeilijk schreef!

—

In het leven weten ook de geringsten volkomen goed, wat het edele en schoone is, dat ze moesten doen; maar dit edele en schoone is niet krachtig genoeg in hen.

M. Maeterlinck.

—

Daar moet veel strijds gestreden zijn,
Veel kruys en leeds geleden zijn,
Daar moeten heyl'ge zeden zijn,
Een naauwen weg betreden zijn,
En veel gebeds gebeden zijn,
Zoolang wij hier beneden zijn,
Zoo zal 't hier na in vreden zijn!

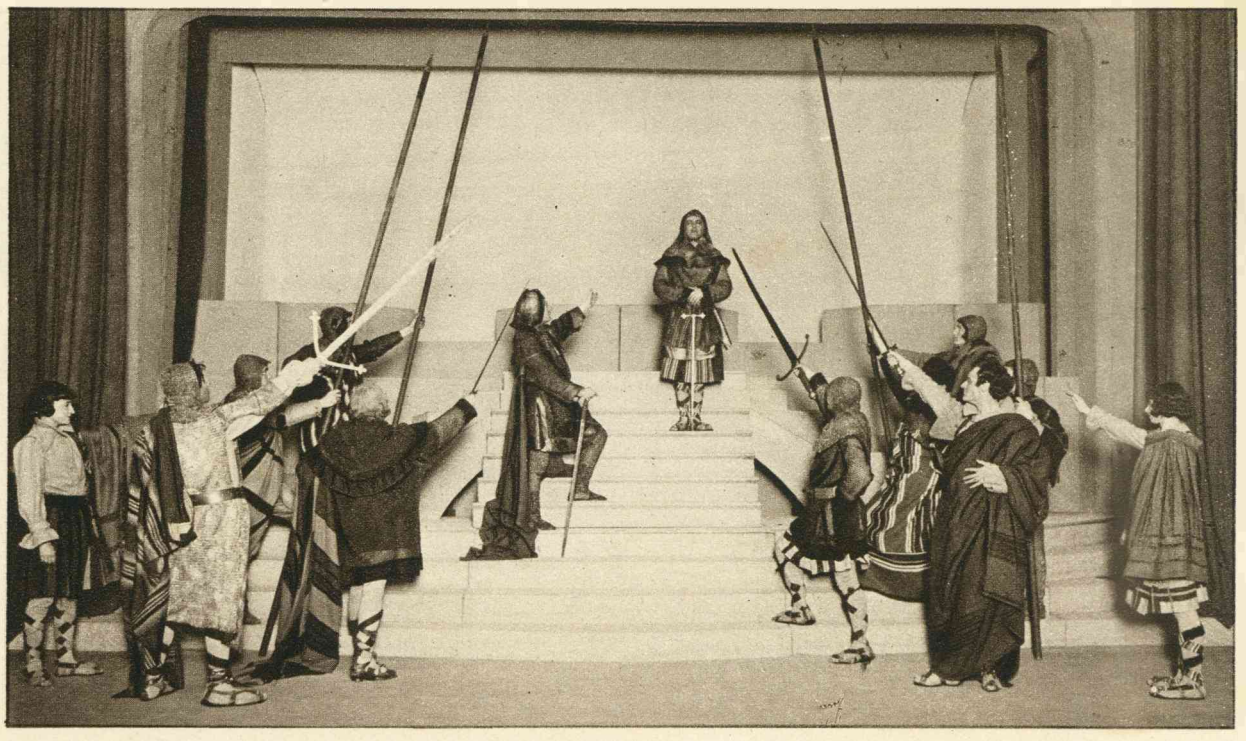
Dirk Rafaelsz. Camphuysen.

—

De beste huisvrouw die bestaat
Is zeker — waar op markt en straat
Geen mensch van weet, geen mensch van praat.

Heye

SHAKESPEARE'S „MACBETH" BIJ „DIE HAGHESPELERS".
Links: Eduard Verkade als Macbeth. Rechts: De slotscène.

(foto's Couvée.)